

Care este legea aplicabilă? - Republica Cehă

Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.

Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi: [cs](#) [en](#).

CUPRINS

- 1 Izvoarele normelor în vigoare
 - 1.1 Normele de drept intern
 - 1.2 Convențiile internaționale multilaterale
 - 1.3 Principalele convenții bilaterale
- 2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi
 - 2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi
 - 2.2 Retrimiteria
 - 2.3 Schimbarea punctului de legătură
 - 2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi
 - 2.5 Proba legii străine
- 3 Normele privind conflictul de legi
 - 3.1 Obligații contractuale și acte juridice
 - 3.2 Obligații extracontractuale
 - 3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)
 - 3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția
 - 3.4.1 Stabilirea filiației
 - 3.4.2 Adopția
 - 3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere
 - 3.5.1 Căsătoria
 - 3.5.2 Cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună și parteneriatele-
 - 3.5.3 Divorțul și separarea judiciară
 - 3.5.4 Obligațiile de întreținere
 - 3.6 Regimul proprietății matrimoniale
 - 3.7 Testamente și succesiuni
 - 3.8 Proprietatea reală
 - 3.9 Insolvența

1 Izvoarele normelor în vigoare

1.1 Normele de drept intern

Principala măsură națională în ceea ce privește normele privind conflictul de legi este Legea nr. 91/2012 privind dreptul internațional privat.

1.2 Convențiile internaționale multilaterale

Selecție a principalelor convenții internaționale multilaterale care reglementează legea aplicabilă:

Convenția de la Varșovia pentru unificarea anumitor norme referitoare la transportul aerian internațional, Varșovia 1929

Convenția referitoare la contractul de transport internațional de mărfuri pe șosele (CMR), 1956

Convenția de la Guadalajara pentru unificarea unor norme privind transportul aerian internațional efectuat de o persoană alta decât transportatorul contractual, 1961

Convenția de la Viena privind răspunderea civilă pentru daune nucleare, 1963

Convenția de la Haga privind legea aplicabilă accidentelor rutiere, 1971

Convenție Convenția privind contractul de transport rutier internațional de călători și bagaje (CVR), 1973

Convenția asupra prescripției în materie de vânzare internațională de mărfuri, 1974

Convenția Organizației Națiunilor Unite cu privire la transportul de mărfuri pe mare, 1978

Convenția de la Roma privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale, 1980

Convenția Națiunilor Unite asupra contractelor de vânzare internațională de mărfuri, Viena 1980

Convenția privind transporturile internaționale feroviare (COTIF), 1980

Convenția privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea, executarea și cooperarea cu privire la răspunderea părintească și măsurile privind protecția copiilor, Haga, 1996

Convenția pentru unificarea anumitor norme referitoare la transportul aerian internațional, Montreal 1999

Convenția de la Haga privind protecția internațională a adulților, 2000

Protocolul de la Haga privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere, 2007 (UE în ansamblul său este parte)

1.3 Principalele convenții bilaterale

Selecție a principalelor acorduri internaționale bilaterale care reglementează legea aplicabilă:

Acordul dintre Republica Cehoslovacă și Republica Populară Albania privind asistența judiciară în materie civilă, penală și de dreptul familiei, 1959

Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Socialistă Federativă Iugoslavia privind reglementarea relațiilor juridice în cauze de drept civil, de dreptul familiei și de drept penal, 1964 (aplicabil tuturor statelor desprinse din fosta Iugoslavie)

Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Bulgaria privind asistența judiciară și reglementarea raporturilor juridice în materie civilă, penală și de dreptul familiei, 1976

Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Mongolia privind furnizarea de asistență judiciară și raporturile juridice în materie civilă, penală și de dreptul familiei, 1976

Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Cuba privind asistența judiciară reciprocă în materie civilă, penală și de dreptul familiei, 1980

Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice privind asistența judiciară și raporturile juridice în materie civilă, penală și de dreptul familiei, 1982 (se aplică Federației Ruse și multora dintre celelalte state desprinse din fosta URSS)

Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Socialistă Vietnam privind asistența judiciară în materie civilă și penală, 1982

Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Polonă privind asistența judiciară și reglementarea raporturilor juridice în materie de drept civil, dreptul familiei, ocuparea forței de muncă și drept penal, 1987

Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Populară Ungară privind asistența judiciară și reglementarea raporturilor juridice în materie civilă, penală și de dreptul familiei, 1989

Acordul dintre Republica Cehă și România privind asistența judiciară în materie civilă, 1994

Acordul dintre Republica Cehă și Ucraina privind asistența judiciară în materie civilă, 2001

Acordul dintre Republica Cehă și Republica Uzbekistan privind asistența judiciară și raporturile juridice în materie civilă și penală, 2002

2 Punerea în aplicare a normelor privind conflictul de legi

2.1 Obligația judecătorului de a aplica din proprie inițiativă normele privind conflictul de legi

Acest aspect este reglementat de articolul 23 din Legea privind dreptul internațional privat.

Instanța aplică legea străină din oficiu. Legea respectivă se aplică în același mod ca în țara în care aceasta este în vigoare. Dispozițiile legii aplicate sunt dispozițiile care ar fi aplicate pentru luarea unei decizii în cauza respectivă în țara în care legea este în vigoare, indiferent de clasificarea acestora sau de statutul de drept public, cu condiția ca acestea să nu fie în contradicție cu dispozițiile legii cehe care trebuie aplicată.

Instanța stabilește, din oficiu, partea din legislația străină care urmează să fie aplicată. Instanța sau autoritatea publică care decide în cazurile care intră sub incidența legii respective ia toate măsurile necesare pentru a stabili legea în cauză.

2.2 Retrimiteria

Acest aspect este reglementat, în termeni generali, de articolul 21 din Legea privind dreptul internațional privat.

Trimiterea este acceptată, cu excepția relațiilor bazate pe dreptul contractelor și pe dreptul muncii. În cazul în care legea aplicabilă a fost aleasă de către părți, dispozițiile privind conflictul de legi pot fi luate în considerare numai în cazul în care acest lucru rezultă din acordul părților.

2.3 Schimbarea punctului de legătură

În general, un anumit criteriu este evaluat numai atunci când un fapt semnificativ din punct de vedere juridic este în curs de evaluare. Normele specifice privind conflictul de legi pot, bineînțeles, să soluționeze o chestiune în anumite momente - a se vedea, de exemplu, normele privind drepturile reale menționate la punctul 3.8.

2.4 Excepții de la aplicarea generală a normelor privind conflictul de legi

Acest aspect este reglementat, în termeni generali, de articolul 24 din Legea privind dreptul internațional privat.

Legea aplicabilă, în conformitate cu Legea privind dreptul internațional privat, nu trebuie să fie aplicată în circumstanțe cu totul excepționale în care, după o analiză corectă și motivată a unui rezumat al tuturor circumstanțelor cauzei, în special a așteptărilor justificate ale părților cu privire la aplicarea unei alte legi, aceasta ar părea disproporționată și contrară unei soluționări echitabile și rezonabile a relației dintre părți. În aceste condiții și în cazul în care drepturile altor persoane nu sunt afectate, legea care se aplică este cea care reflectă o astfel de soluționare.

2.5 Proba legii străine

Acest aspect este reglementat de articolul 23 din Legea privind dreptul internațional privat.

Instanța stabilește, din oficiu, partea din legea străină care urmează să fie aplicată. Instanța sau autoritatea publică care decide în cazurile care intră sub incidența legii respective ia toate măsurile necesare pentru a stabili legea în cauză.

În cazul în care instanța sau autoritatea publică care decide în cazurile care intră sub incidența legii respective nu este familiarizată cu conținutul legii străine, aceasta poate solicita avizul Ministerului Justiției în vederea stabilirii acestuia.

În cazul în care legea străină nu poate fi stabilită într-un termen rezonabil sau în cazul în care această stabilire este imposibilă, se aplică legislația cehă.

3 Normele privind conflictul de legi

3.1 Obligații contractuale și acte juridice

Obligațiile contractuale sunt reglementate de articolele 87 și 89 din Legea privind dreptul internațional privat. Această categorie se limitează la acele obligații contractuale sau aspecte ale acestora care nu intră în domeniul de aplicare a legislației UE sau a acordurilor internaționale, cu excepția cazului în care legislația sau acordurile respective permit includerea acestora în legea menționată. Aceasta este, prin urmare, o dispoziție reziduală.

Contractele sunt reglementate de legea statului cu care contractul prezintă cele mai strânse legături, cu excepția cazului în care părțile au ales legea aplicabilă. Alegerea unei legi trebuie să fie efectuată în mod expres sau trebuie să rezulte fără echivoc din dispozițiile contractului sau din circumstanțele cauzei.

Contractele de asigurare sunt reglementate de legea statului în care titularul poliței își are reședința obișnuită. Părțile pot alege legea aplicabilă unui contract de asigurare.

În cazul acordurilor de asigurare care fac obiectul Regulamentului Roma I, legea menționată utilizează opțiunea pe care statele membre o au în temeiul articolului 7 alineatul (3) din respectivul regulament care permite părților să aleagă orice lege aplicabilă în măsura permisă de regulament.

Raporturile juridice create ca urmare a contractelor legale unilaterale sunt reglementate, în conformitate cu articolul 90 din lege, de legea statului în care partea care încheie contractul legal unilateral își are reședința obișnuită sau sediul social la momentul încheierii contractului legal, cu excepția cazului în care a fost aleasă o altă lege aplicabilă.

3.2 Obligații extracontractuale

Articolul 101 din Legea privind dreptul internațional privat prevede, în principal în legătură cu domeniul de aplicare a Regulamentului Roma II, o măsură privind conflictul de legi doar pentru obligațiile necontractuale care decurg dintr-o încălcare a drepturilor private și a celor referitoare la personalitate, inclusiv calomnia. Aceste obligații sunt reglementate de legea statului în care are loc încălcarea. Partea vătămată poate, cu toate acestea, să opteze pentru aplicarea legii statului în care (a) partea vătămată își are reședința obișnuită sau sediul social, (b) autorul încălcării își are reședința obișnuită sau sediul social, sau (c) încălcarea a produs un rezultat, cu condiția ca autorul încălcării să fi putut să prevadă acest lucru.

3.3 Statutul persoanei, aspectele legate de starea civilă (nume, domiciliu, capacitate)

Acest aspect este reglementat de articolul 29 din Legea privind dreptul internațional privat.

Cu excepția cazului în care legea prevede altfel, personalitatea juridică și capacitatea juridică sunt reglementate de legea statului în care o persoană își are reședința obișnuită. Cu excepția cazului în care legea prevede altfel, este suficient dacă persoana fizică care efectuează un act juridic are capacitatea de a încheia acte juridice în temeiul legii care se aplică în locul în care persoana fizică efectuează actul respectiv.

Măsura privind numele persoanelor fizice este reglementată de legea statului al cărui cetățean este persoana respectivă. Persoana în cauză poate, cu toate acestea, să opteze pentru aplicarea legii statului în care aceasta își are reședința obișnuită.

3.4 Stabilirea filiației, inclusiv adopția

3.4.1 Stabilirea filiației

Stabilirea și contestarea relațiilor părinte-copil sunt reglementate de articolul 54 din Legea privind dreptul internațional privat. Acestea fac obiectul legii statului al cărui cetățean este copilul prin naștere; în cazul în care un copil dobândește mai multe cetățenii la naștere, se aplică legislația cehă. Atunci când acest lucru este în interesul superior al copilului, se aplică legea statului în care mama copilului își avea reședința obișnuită la momentul nașterii. În cazul în care copilul își are reședința obișnuită în Republica Cehă și atunci când acest lucru este în interesul superior al copilului, stabilirea și contestarea relațiilor părinte-copil fac obiectul legislației cehe. O relație părinte-copil poate fi stabilită în conformitate cu legea statului în care este declarată relația părinte-copil. În cazul în care o relație părinte-copil este contestată în alt stat, în cadrul unei proceduri judiciare sau extrajudiciare în conformitate cu legea statului respectiv, iar relația părinte-copil este stabilită cu privire la o altă persoană, acest lucru este suficient pentru a stabili o relație părinte-copil cu privire la persoana respectivă.

Legea aplicabilă relațiilor dintre părinți și copii în materie de întreținere se stabilește în conformitate cu Protocolul de la Haga privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere (2007). În alte cazuri care implică drepturi și obligații parentale și măsuri pentru protecția persoanei sau a bunurilor copilului, legea aplicabilă se stabilește în conformitate cu Convenția de la Haga privind competența, dreptul aplicabil, recunoașterea, executarea și cooperarea cu privire la răspunderea părintească și măsurile privind protecția copiilor (1996).

3.4.2 Adopția

Acest aspect este reglementat de două articole din Legea privind dreptul internațional privat: 61 și 62.

Pentru adopție, este necesar să se îndeplinească condițiile prevăzute de legea statului al cărui cetățean este persoana adoptată și de legea statului al cărui cetățean este părintele adoptiv. În cazul în care părinții adoptivi au cetățenii diferite, trebuie îndeplinite condițiile prevăzute de sistemele juridice determinate de cetățeniile ambilor părinți, precum și de legea statului al cărui cetățean este persoana adoptată. În cazul în care, în temeiul acestor norme, ar trebui să se aplice legea unei alte țări care nu permite adopția sau o permite numai într-un număr extrem de limitat de cazuri, se aplică legislația cehă, atât timp cât părintele adoptiv sau cel puțin unul dintre părinții adoptivi sau persoana adoptată își au reședința obișnuită în Republica Cehă.

Efectele adopției sunt reglementate de legea statului a cărui cetățenie o dețin toate părțile la momentul adopției sau, dacă nu este cazul, de legea statului în care toate părțile își au reședința obișnuită la momentul adopției sau, dacă nu este cazul, de legea statului al cărui cetățean este persoana adoptată.

Pentru relațiile dintre un părinte adoptiv și o persoană adoptată sau dintre părinții adoptivi în materie de drepturi și obligații parentale, creșterea copilului și întreținere, se aplică legea stabilită în temeiul acordurilor internaționale menționate la punctul 3.4.1 în ceea ce privește relațiile părinte-copil.

3.5 Căsătoria, cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună, parteneriatele, divorțul, separarea judiciară, obligațiile de întreținere

3.5.1 Căsătoria

Acest aspect este reglementat de articolele 48 și 49 din Legea privind dreptul internațional privat.

Capacitatea unei persoane de a se căsători, precum și condițiile de valabilitate a căsătoriei fac obiectul legii statului al cărui cetățean este persoana respectivă.

Forma căsătoriei face obiectul legii aplicabile în locul în care are loc căsătoria.

O căsătorie încheiată la o ambasadă a Republicii Cehe în altă țară face obiectul legislației cehe.

Relațiile personale dintre soți sunt reglementate de legea statului al cărui cetățeni sunt cele două persoane în cauză. În cazul în care aceștia sunt cetățeni ai unor state diferite, relația este reglementată de legea statului în care ambii soți își au reședința obișnuită sau, dacă nu este cazul, de legea cehă.

3.5.2 Cuplurile necăsătorite/care locuiesc împreună și parteneriatele-

Articolul 67 din Legea privind dreptul internațional privat reglementează legea aplicabilă în ceea ce privește parteneriatele și relațiile similare, precum și efectele acestora, capacitatea de a le încheia, procedurile pentru încheierea acestora sau pentru desfacerea, anularea sau invalidarea acestora și în ceea ce privește soluționarea chestiunilor personale și patrimoniale dintre parteneri.

Toate aceste aspecte sunt reglementate de legea statului în care parteneriatul sau relația similară este sau a fost încheiat(ă).

Legislația cehă nu include nicio măsură privind conflictul de legi în ceea ce privește coabitarea.

3.5.3 Divorțul și separarea judiciară

Articolul 50 din Legea privind dreptul internațional privat reglementează legea aplicabilă divorțului și anulării unei căsătorii sau pentru stabilirea faptului dacă o căsătorie este sau nu nulă. Republica Cehă nu participă la cooperarea consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de drept și prin urmare, nu are obligații în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului.

Divorțul este reglementat de legea statului care guvernează relația personală dintre soți în momentul inițierii procedurii. (Relațiile personale dintre soți sunt reglementate de legea statului al cărui cetățeni sunt aceștia. În cazul în care aceștia sunt cetățeni ai unor state diferite, aceste relații sunt reglementate de legea statului în care ambii soți își au reședința obișnuită sau, dacă nu este cazul, de legea cehă.) În cazul în care, conform acestei norme privind conflictul de legi, este necesar să se aplice legea unei alte țări care nu permite divorțul sau care permite divorțul numai în circumstanțe cu totul excepționale, se aplică legislația cehă atât timp cât cel puțin unul dintre soți este cetățean al Republicii Cehe sau cel puțin unul dintre soți își are reședința obișnuită în Republica Cehă.

În ceea ce privește anularea unei căsătorii sau stabilirea faptului dacă o căsătorie este sau nu nulă, capacitatea de a încheia o căsătorie, precum și forma încheierii acesteia sunt evaluate în temeiul legilor aplicabile acestora la momentul în care a fost încheiată căsătoria.

Legislația cehă nu include o măsură privind conflictul de legi în ceea ce privește separarea.

3.5.4 Obligațiile de întreținere

Obligațiile de întreținere între soți și foști soți sunt reglementate de legea stabilită în conformitate cu Protocolul de la Haga privind legea aplicabilă obligațiilor de întreținere (2007).

3.6 Regimul proprietății matrimoniale

Acest aspect este reglementat de articolul 49 din Legea privind dreptul internațional privat.

Regimurile matrimoniale ale soților sunt reglementate de legea statului în care ambii soți își au reședința obișnuită; dacă nu este cazul, acestea sunt reglementate de legea statului al cărui cetățeni sunt ambii soți; și, dacă nu este cazul, de legislația cehă.

Înțelegerea contractuală cu privire la drepturile de proprietate matrimoniale este reglementată de legea aplicabilă regimurilor matrimoniale la momentul încheierii acordului. Dacă nu este cazul, soții pot conveni, de asemenea, în ceea ce privește înțelegerea contractuală cu privire la drepturile de proprietate matrimoniale, ca regimurile lor matrimoniale să fie reglementate fie de legea statului a cărui cetățenie este deținută de unul dintre soți, de legea statului în care unul dintre soți are reședința obișnuită, de legea statului în care se află bunul imobil în cauză sau de legislația cehă. În cazul în care acordul este încheiat în altă țară, trebuie întocmit un act notarial de autentificare a acordului sau un document similar.

3.7 Testamente și succesiuni

Legea aplicabilă în ceea ce privește succesiunea persoanelor decedate la 17 august 2015 sau ulterior acestei date este reglementată de **Regulamentul (UE) nr. 650/2012**.

Acest aspect este reglementat de articolele 76 și 77 din Legea privind dreptul internațional privat. Această măsură se aplică succesiunii persoanelor care au decedat la 16 august 2015 sau înainte de această dată (cu excepția cazului în care legea aplicabilă este reglementată în mod diferit de o convenție internațională bilaterală).

Regimul juridic al succesiunii este reglementat de legea statului în care testatorul își avea reședința obișnuită la momentul decesului. În cazul în care testatorul era cetățean al Republicii Ceha și cel puțin unul dintre moștenitorii acestuia își are reședința obișnuită în Republica Cehă, se aplică legislația cehă.

Capacitatea de a întocmi sau de a anula un testament, precum și efectele viciilor din cadrul unui testament și manifestările acestora sunt reglementate de legea statului al cărui cetățean era testatorul la momentul întocmirii testamentului sau în care acesta își are reședința obișnuită. O determinare similară a legii aplicabile este efectuată în ceea ce privește capacitatea de a lăsa sau de a anula alte tipuri de moșteniri pentru cauză de moarte și în ceea ce privește stabilirea celorlalte tipuri de moșteniri admisibile pentru cauză de moarte.

Un testament este valabil din punct de vedere al formei dacă forma acestuia respectă legea statului a) al cărui cetățean era testatorul la momentul întocmirii testamentului sau la momentul decesului acestuia, (b) pe teritoriul căruia a fost întocmit testamentul, (c) în care testatorul își avea reședința obișnuită la momentul întocmirii testamentului sau la momentul decesului acestuia, (d) care trebuie aplicată pentru regimul juridic al succesiunii sau care ar fi trebuit să fie aplicată pentru un astfel de regim la momentul întocmirii testamentului sau (e) în care se află bunurile imobile implicate. Aceste norme se aplică, de asemenea, în ceea ce privește forma anulării unui testament. Aceste norme se aplică, de asemenea, *mutatis mutandis*, formei acordurilor asupra succesiunii viitoare și asupra altor moșteniri pentru cauză de moarte, cu condiția ca testatorul să fie parte la acordul asupra succesiunii viitoare. Acestea se aplică, de asemenea, formei anulării unui acord asupra succesiunii viitoare sau asupra altor moșteniri pentru cauză de moarte.

Testatorul poate specifica în cadrul unui testament ca, în locul legii aplicabile în mod normal, regimul juridic al succesiunii să fie reglementat de legea statului în care acesta își are reședința obișnuită la momentul întocmirii testamentului, inclusiv pentru o moștenire sub forma unui bun imobil, sau să fie reglementat de legea statului al cărui cetățean este acesta la momentul redactării testamentului. Părțile la un acord succesoral pot să aleagă un regim juridic al succesiunii dintre aceste sisteme juridice, cu condiția ca testatorul să fie una din părțile la acordul succesoral. Acest lucru este valabil de asemenea, *mutatis mutandis*, în cazul altor moșteniri la momentul decesului.

În temeiul Regulamentului privind succesiunea, în cazul în care, conform legii aplicabile succesiunii în conformitate cu regulamentul, nu există niciun moștenitor pentru niciun activ sau niciun legatar în conformitate cu moștenirea pentru cauză de moarte sau nicio persoană fizică care să fie moștenitor, aplicarea legii astfel stabilite nu exclude dreptul unui stat membru sau al unei entități desemnate de un anumit stat membru în acest scop să își însușească, de drept, activele din cadrul unei moșteniri care sunt situate pe teritoriul său, în cazul în care creditorii au dreptul la plata datoriilor restante din activele rămase. În legislația cehă, acest aspect este reglementat de articolul 1634 din Codul civil. Conform acestuia, în cazul în care nu există un moștenitor care să preia succesiunea inclusiv în temeiul normelor privind succesiunea *ab intestat*, aceasta este transferată statului, care este considerat succesorul legal. Statul are același statut față de celelalte părți în calitate de succesor în conformitate cu beneficiul de inventar. În temeiul articolului 78 din Legea privind dreptul internațional privat, bunurile și drepturile testatorului localizate în

Republica Cehă sunt transferate Republicii Cehe, în cazul în care nu există un succesor al acestuia; deciziile în această materie țin de competența instanțelor cehe. Statul sau altă unitate teritorială sau instituție existentă nu este considerat(ă), în acest sens, succesor al acestuia, cu excepția cazului în care este stabilit(ă) drept succesor în testament.

3.8 Proprietatea reală

Acest aspect este reglementat de articolele 69-79 din Legea privind dreptul internațional privat.

Regula generală este aceea că drepturile de fond aferente bunurilor imobile sau bunurilor mobile corporale sunt reglementate de legea locului unde se află bunurile. Tot în conformitate cu această lege se stabilește dacă bunul este mobil sau imobil. Pentru anumite bunuri și pentru anumite aspecte ale drepturilor reale, legea conține, cu toate acestea, norme speciale privind conflictul de legi - a se vedea mai jos:

Drepturile reale asupra navelor și aeronavelor care sunt înregistrate într-un registru public, a căror instituire și expirare sunt reglementate de legea statului unde este ținut registrul.

Instituirea și expirarea drepturilor reale asupra bunurilor mobile corporale sunt reglementate de legea locului unde se aflau bunurile la momentul în care a avut loc evenimentul care a condus la crearea sau la expirarea dreptului respectiv.

Instituirea și expirarea dreptului de proprietate asupra bunurilor mobile corporale care sunt transferate pe baza unui acord sunt reglementate de legea care reglementează acordul care stă la baza creării sau a expirării dreptului de proprietate.

În cazul în care o procedură juridică care urmează să constituie baza pentru instituirea și expirarea drepturilor reale asupra bunurilor mobile corporale este efectuată după începerea transportului bunului și pe durata transportului, instituirea și expirarea în cauză sunt reglementate de legea locului de unde au fost expediate bunurile. În cazul în care, cu toate acestea, instituirea și expirarea drepturilor reale asupra bunului în cauză se fac prin intermediul gestionării unui certificat care trebuie să fie prezentat în scopul predării bunului și manipulării acestuia, se aplică legea locului unde se află certificatul la momentul gestionării acestuia.

Dispozițiile privind înscrierile în registrele publice și listele similare valabile în locul în care se află bunurile mobile sau imobile se aplică, de asemenea, în cazul în care temeiul juridic pentru instituirea, expirarea, limitarea sau transferul dreptului înregistrat este evaluat în temeiul unui alt sistem juridic.

Acceptarea este reglementată de legea în vigoare în locul unde se află localizat bunul la începutul perioadei de acceptare. Titularul poate, cu toate acestea, să facă trimitere la legea statului în care are loc acceptarea, în cazul în care - din momentul în care bunurile au ajuns în statul respectiv - sunt îndeplinite toate condițiile necesare pentru obținerea acceptării în conformitate cu legea statului respectiv.

3.9 Insolvența

Acest aspect este reglementat de articolul 111 din Legea privind dreptul internațional privat. Prevederile în materie de conflict de legi din Regulamentul privind insolvența se aplică, *mutatis mutandis*, cu excepția cazurilor care intră sub incidența regulamentului respectiv.

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 06/03/2019